İMRAN BİN HUSAYN (radıyallahü anh)

Eshâb-ı kiramdan. Huzaa kabilesinin Kazb kolundandır. Hayber Savaşı'nda müslüman oldu. Ondan sonraki bütün savaşlarda Peygamber efendimizin (aleyhisselâm) yanında ve hizmetinde bulunmakla şereflendi. Peygamber efendimiz (aleyhisselâm) kendilerini çok severdi. Eshâb-ı kiram içinde çok faziletlere sahipti. Fıkh ilminde üstün derecesi vardı. Duâsı kabûl olunan seçilmişlerdendir. Mekke'nin fethinde Huzaa kabilesinin sancağını taşıdı.

Hazreti Ömer halife olunca, Basra halkına İslâmiyeti öğretmek için İmrân bin Husayn'i (radıyallahü anh) gönderdi. Hasan-ı Basrî hazretleri kendisinden çok hadîs-i şerîf öğrenmiş ve yemîn ederek demiştir ki: "Basralılar için İmrân'dan daha hayırlı biri gelmemiştir." Muhammed bin Sîrîn buyurdu ki: "Resûlullah'ın (aleyhisselâm) Eshâbı arasında İmrân bin Husayn'dan üstünü az bulunur." Abdullah bin Amr kendisini Basra kadılığına tayin etti. Kâdılığı zamanında, iki kişi hüküm vermesi için kendisine geldi. Bunlardan birisi şahidini getirdi, diğeri getiremedi. Hüküm şahit getirenin lehine verildi. Şahit getiremiyen kimse bunu kabûl etmeyip "Bu karar bâtıldır" dedi. Hazreti İmrân bunun üzerine Abdullah bin Amr'den azlini isteyerek istifâ etti. İmrân bin Husayn midesinden rahatsızlanmış, ishale yakalanmıştı. Hastalandığı sıralarda karnının dağlanmasını tavsiye ettiler. O kabûl etmedi. Vefâtından iki sene önce çok ısrar ettiler. Dağlandı. "Dağlandık, fakat sıhhat ve afiyete kavuşamadık" derlerdi. Dağlanmadan önce melekleri görürdü. Dağlanınca melekleri göremez oldu. Sonra Allahü teâlâ'ya çok yalvardı. Tövbe etti. Yine görmeye başladı. Yakalandığı hastalığı sebebiyle ne oturabilir ne de ayakta durabilirdi. Kendisine hurma dallarından bir sedir yapmışlardı. Orada günlerini geçirir, Rabbini zikrederdi. Otuz sene bu hal devam etti. Mitraf ile kardeşi A'lâ, ziyâretine gittiler. Mitraf, onun bu hâlini görünce ağladı. Hazreti İmrân: "Niçin ağlıyorsunuz?" deyince, O da: "Senin haline ağlıyorum" diye cevap verdi. Hazreti İmrân: "Ağlama, ben ölünceye kadar da kimseye söyleme! Melekler benim ziyâretime gelip selâm veriyorlar. Meleklerin selâmını alıyor, onlarla konuşuyorum. Onların bu ziyâretlerinden fazlasıyla memnun

oluyor, hasta olduğumdan dolayı verilen bu ni’metlere şükür ediyorum. Böyle bir hastalık halinde Melekleri gören bir kimse, bu dertlere râzı olmaz mı?” dedi. Hicrî 52 (m. 672) senesinde vefât etti.

Birgün İmrân bin Husayn’a birisi, “Bize yalnız Kur’ân’dan söyle” deyince “Ey ahmak! Kur’ân-ı kerîm’de namazların kaç rekât olduğunu bulabilir misin?” dedi.

Resûlullah’tan (aleyhisselâm) 120 hadîs-i şerîf nakletmiştir. Peygamber efendimizden işiterek bizzat rivâyet ettiği hadîs-i şeriflerden bazıları şunlardır:

Peygamber efendimiz, düşman askerleri ile karşılaştığı zaman en önce vuran o olurdu. Merhametden ayrılmamakla beraber harp meydanlarında insanların en şiddetlisi olurdu. Huneyn cenginde müşrikler Onu kuşattığı zaman atından inerek “Ben Peygamberim, yalan yok. Ben Abdulmuttalibin oğlu Abdullah’ın oğluyum” buyurarak düşmana saldırdı. O gün Ondan daha cesur ve daha metin kimse görmedim.

Birgün Peygamber efendimizin huzûruna Temimoğullarından bir grup gelmişti. Peygamberimizin onlara:

“Ey Temimoğulları; Size müjde olsun” buyurup; Onlara Mebde’ ve Mead (mahlûkların yaratılışını ve kıyâmetin kopmasını) anlattı.

Temimoğulları: Bizi müjdeledin. Fakat biz devletin hazinesinden para istiyoruz diyerek, imân etmediler. Sonra Yemen halkından bir grup ziyârete geldiler. Peygamber efendimiz Yemenlilere:

“Ey Yemenliler! Temimoğulları madem ki kabûl etmek, istemediler. O hayır ve se’âdet müjdesini siz alınız!” buyurdu. Yemenliler de: “Kabûl ettik, yâ Resûlallah! Zaten biz huzûrunuza îmân etmek için gelmiştik” dediler.

Hazreti Peygamberimiz Onlara da Mebde’ ve Mead’ı (Mahlûkatın yaratılışını ve kıyâmetin kopmasını) anlattıkları sırada bir kimse gelerek; “Yâ İmrân! Bindiğin deve, yularını sıyırarak kaçtı” dedi. Ben de devemi

bulmak için hemen çıkıp baktım. Keşke deveyi bıraksaydım da Resûlullah'ın mübârek sözlerini dinlemek fırsatını kaçırmasaydım.

Birgün Peygamber efendimiz bana buyurdu ki: "Yâ İmrân, sen de bilirsin ki biz seni çok severiz. Kızım Fâtıma-tüz-Zehrâ rahatsızmış. Eğer beraber gelirsen ziyâretine, hatırını sormağa gidelim." Ben de "Anam, babam canım sana feda olsun Yâ Resûlallah gidelim," diye cevap verdim. Kalktım, beraberce Fâtıma-tüz-Zehrâ'nın (radıyallahü anha) evine geldik. Peygamber efendimiz kapıyı çaldı ve "Esselâmü aleyküm Yâ Ehle Beyti" diye selâm vererek içeri girdiler. Fâtıma-tüz-Zehrâ da: (radıyallahü anha) "Ve aleyküm selâm, sevgili babam Yâ Resûlallah! Buyurunuz." Peygamber efendimiz: "Kızım, yanımda İmrân bin Husayn vardır, başını ört." buyurdu. Fâtıma-tüz-Zehrâ (radıyallahü anha) "Babacığım seni hak Peygamber olarak gönderen Allahü teâlâ'ya yemîn ederim ki, bu yün örtüden başka örtünecek bir şeyim yoktur." dedi. Peygamber efendimiz (aleyhisselâm) de "Kızım işte onunla örtün" buyurdu. Hazreti Fâtıma (radıyallahü anha) "Ey Babacığım! Başımı örtsem vücudum, vücudumu örtsem başım açık kalır." dedi. Peygamberimiz de "Bu örtüyü düz düzüne değil de, köşeleme, yani uzunlamasına ört ki, vücudunun her tarafını kaplasın" buyurdular. Ben dışardan bu konuşmaları işittikçe gözlerimden yaş, ciğerlerimden kan geliyordu. Hazreti Fâtıma'nın dünyâya hiç bağlanmamasına gıpta ediyordum. Nihâyet Hazreti Fâtıma Sevgili Peygamberimizin tarifleri üzere güzelce başını bağlayıp örttükten sonra içeri girmeme izin verdiler. İçeride Peygamber efendimizin arkasında oturdum. Peygamberimiz "Kızım, nasılsın, rahatsızlığın nasıl oldu?" diye hatırlarını sordular. O da: "Babacığım, bu gece çok rahatsızdım. Sancıdan sabaha kadar uyuyamadım. Şimdi öyle bir haldeyim ki, bir lokma ekmek yemeğe bile takatim kalmadı. Açlıktan çok bitkinim" dedi. Bu söz üzerine Allahü teâlâ'nın sevgilisi, Resûl-i ekrem (aleyhisselâm) efendimizin mübârek gözlerinden yaşlar boşandı. Buyurdular ki: "Kızım sakın halinden şikâyet etme! Allahü teâlâ'ya yemîn ederim ki ben, yaratıkların en üstünü, Allahü, teâlâ'nın sevgilisi olduğum halde, üç gündür mideme bir lokma ekmek girmedi. Halbuki, Rabbimden istesem beni doyuncaya kadar

yedirir. Fakat ümmetime ibret olması için geçici rızıkları, sonsuz rızıklar için feda ettim.” Sonra Mübârek elleriyle Hazreti Fâtıma’nın omuzlarını tutarak: “Müjdeler olsun ey kızım, sen Cennet kadınlarının efendisisin!” buyurdular. Hazreti Fâtıma da: “Firavn’ın hanımı Asiye ile Îsâ aleyhisselâmın annesi Hazreti Meryem’e ne diyeceksin babacığım?” dedi. Resûl-i Ekrem efendimiz “Asiye, kendi kadın âleminin efendisidir. Meryem de kendi kadın âleminin efendisidir. Annen Hatice-tül-Kübrâ da kendi kadın Aleminin efendisidir. Sen de kendi kadınlık âleminin yücesisin. Sizler yüksek derece Cennetlerde öyle köşklerde bulunacaksınız ki, saf inciden yapılmış olup, orada insanın hoşlanmayacağı, insana üzüntü ve keder verecek, ağlatıp sızlatacak, dert, sıkıntı ve yorgunluk getirecek hiçbir şey yoktur. Hem sana tavsiye ederim ki, amcamoğlu Ali’nin getirdiği şeylere kanaat et ve işleri iyi idâre et. Öyle bil ki, ben seni dünyâ ve ahirette şerefli ve üstün bir zata vermişimdir”buyurdular.

“Sizin hayırlı asrınız, benim içinde yaşadığım zamandır, sonra benimle yaşayanlara yakın olanlardır. Daha sonra onlara yakın olanlardır.”

“Ben, (Mi’râc gecesi) Cennet’de baktım da Cennet ehlinin çoğunun fakîrler olduğunu gördüm. Cehenneme baktım. Cehehnemdekilerin çoğunu da kadınların teşkil ettiğini gördüm.”

“Haya ancak, hayır getirir”

“Ey Eshâbım! Kur’ân-ı kerîm okutunuz. Kur’ân-ı kerîmin feyzi ile ihtiyâçlarınızı Allahü teâlâ’nın ihsân deryasından isteyiniz! Sizden sonra bir sınıf Kur’ân-ı kerîm okuyucuları gelecektir ki, bunlar, Allahü teâlâ’dan değil, insanlardan menfaat sağlamak için Kur’ân-ı kerîm okuyacaklardır.”

---

1) Kâmûs-ul-a’lâm cild-5, sh. 3216
2) Tabakât-ı İbni Sa’d cild-4, sh. 287
3) Tehzîb-üt-tehzîb cild-8, sh. 125

4) Tezkiret-ül-Huffâz cild-1, sh. 29
5) El-A’lâm cild-5, sh. 70
6) Tam İlmihâl Se’âdet-i Ebediyye sh. 419, 639
7) Eshâb-ı Kirâm sh. 354